

hodnutí z 29. září 1933 a žal. úřad toto rozhodnutí potvrdil, nelze se zřetelem na to, co bylo pověděno, důvodně tvrditi, že nezákonným postupem úřadu bylo porušeno subjektivní právo stěžujícího si gremia.

Byly tedy vyvráceny námitky, jež stížnost vznáší proti důvodu, který žal. úřad uvedl v nař. rozhodnutí na místě druhém. Poněvadž tento důvod sám o sobě stačí, aby podepřel zákonitost nař. rozhodnutí, musila býti stížnost zamítnuta, aniž bylo třeba se jí zabývat, pokud vznáší námitky proti důvodu uvedenému v nař. rozhodnutí na místě prvním.

Č. 12.564.

Z e m ě d ě l s t v í: I. Paragraf 23 zákona č. 244/1922 Sb. o úpravě právních poměrů mezi zaměstnavateli a zaměstnanci na Slovensku a Podkarpatské Rusi přikazuje do kompetence soudů i rozhodování o smluvních nárocích zemědělské čeledi na mzdu. — II. Nároky, jež vzešly zaměstnanci z toho, že nemohl vůbec nastoupiti službu pro odpor zaměstnavatele, nespádají pod ustanovení § 23 zákona č. 244/1922 Sb.

(Nález z 13. října 1936 č. 15.208/36.)

V ě c: Jan H. v Poltáru proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 31. srpna 1932 o odškodném ze služebního poměru.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad pro nezákonnost výměr okr. úřadu v Lučenci ze 7. června 1932, jímž bylo na základě § 62 a § 17 odst. 2 zák. čl. XLV:1907 vysloveno, že společenstvo býv. urbarialistů ve Vidiné je povinno st-li jako smlouvenému ale do služby nepřijatému ročnímu deputátnímu pastýři rožného a vepřového dobytka ve smyslu písemné smlouvy, platné na dobu od 1. ledna do 31. prosince 1932, zaplatiti celoroční deputátní požitky v celkové výši 5.695 Kč 20 h, z čehož jest oprávněno sraziti si polovici nem. pojistného vyměřeného pro rok 1932 za dva pastýře, které byl povinen platiti. Rozhodnutí odůvodnil žal. úřad tím, že z obsahu žaloby, resp. z obsahu prohlášení žalobce je jasno, že v daném případě uplatňuje žalobce nároky na odškodnění z toho důvodu, že byl bezdůvodně a předčasně propuštěn ze služby. O žalobách takového druhu není však příslušným rozhodovati úřad správní, nýbrž ve smyslu § 23 zákona č. 244/1922 Sb. soud.

O stížnosti bylo uváženo toto:

St-l namítá, že na daný spor nelze použití ustanovení zákona č. 131/1931 Sb. o pracovních soudech, poněvadž spor byl zahájen před účinností tohoto zákona. V tom ovšem dlužno stížnosti přisvědčiti. Leč žal. úřad neopřel svůj výrok o nepřislušnosti správních úřadů v daném sporu o předpisy zákona č. 131/1931 Sb. o pracovních soudech, nýbrž staví je na ustanovení § 23 zákona č. 244/1922 Sb. Stížnost tedy míří těmito svými vývody mimo obsah nař. rozhodnutí.

Proti použití ustanovení § 23 zákona č. 244/1922 Sb. namítá stížnost, že jím nebyly změněny kompetenční předpisy zák. čl. XLV:1907,

upravujícího právní poměry mezi hospodáři a zemědělskou čeledí, ježto tento zákonný článek není v § 26 zákona č. 244/1922 Sb. citován mezi tímto zákonem zrušenými, resp. změněnými normami. Námitka ta je již proto bezdůvodná, poněvadž citovaný § 26 byl změněn § 1 zákona č. 217/1924 Sb. v tom smyslu, že v š e c h n a dosavadní psaná i zvyková ustanovení, pokud se v neprospěch zaměstnanců příčí ustanovením tohoto zákona, se zrušují.

Že pak § 23 zákona č. 244/1922 Sb. se vztahuje i na poměry zemědělské čeledi, vyslovil a podrobně odůvodnil nss již v nálezu Boh. A 5926/26 (srov. i nález Boh. A 8284/29). Setrvává na tomto právním názoru i v daném případě, odkazuje nss podle § 44 jedn. ř. na odůvodnění cit. nálezu. Paragraf 23 cit. zákona stanoví, že nároky pro předčasné vystoupení nebo předčasné propuštění ve smyslu §§ 20 a 21 musí býti vzneseny u soudu během šesti měsíců po uplynutí toho dne, kterého mohly býti činěny, jinak se promlčí. Soud musil tudíž zkoumati, šlo-li v daném případě o nárok, jaký odkazuje § 23 cit. zákona do kompetence soudů. Ustanovení § 20 nepřichází zde v úvahu, poněvadž jedná o nárocích zaměstnavatelových. Paragraf 21 cit. zákona pak předpisuje, že, propustí-li zaměstnavatel zaměstnance bez důležité příčiny předčasně, nebo je-li vinen na předčasném vystoupení zaměstnancově, zůstávají tomuto — kromě nároku na náhradu další škody — smluvní nároky na mzdu na čas, který by byl měl uplynouti do skončení služebního poměru vypršením smluvní doby nebo řádnou výpovědí.

V tomto směru namítá stížnost proti aplikaci § 23 zákona č. 244/1922 Sb., že st-l neuplatňoval nárok na náhradu škody, nýbrž na zaplacení služební mzdy, tedy nárok na plnění ze smlouvy. Soud neshledal však tuto námitku důvodnou, ježto § 23 cit. zákona přikazuje zcela všeobecně do kompetence soudů rozhodování o nárocích pro předčasné vystoupení nebo předčasné propuštění ve smyslu §§ 20 a 21, posléz citovaný paragraf vyhrazuje pak zaměstnanci — kromě nároku na náhradu další škody — smluvní nároky na mzdu, jsou tedy i k rozhodování o těchto nárocích povolány soudy.

Přes to však stížnost nemohla zůstat bez úspěchu. St-l tvrdí ve shodě se stanoviskem, jež zaujal již v řízení administrativním, že zaměstnavatel nepropustil ho předčasně ze služby, nýbrž že po pravo-
platném uzavření smlouvy bezdůvodně odepřel přijmouti plnění jeho služeb, a dovolává se v tom směru 2. odstavce § 17 zák. čl. XLV:1907. Nárok tohoto druhu není však normován v § 21 zákona č. 244/1922 Sb., neboť tento týká se pouze nároků vzešlých z předčasného propuštění ze služby, nikoli nároků vzešlých z toho, že zaměstnavatel odepřel dopustiti, aby zaměstnanec službu nastoupil, a nedopadá naň proto ustanovení § 23 téhož zákona. Žal. úřad naproti tomu konstatoval v nař. rozhodnutí, že nynější st-l uplatňuje nároky na odškodnění z toho důvodu, že byl bezdůvodně a předčasně propuštěn ze služby. O takových nárocích mluví zák. čl. XLV:1907 v § 48 odst. 1 rozeznává je od nároků v § 17 odst. 2 uvedených. Nároky z bezdůvodného a předčasného propuštění ze služby ovšem spadají pod ustanovení § 21 a tím i § 23 zákona č. 244/1922 Sb., nikoliv ale nároky, jež vzešly zaměstnanci z toho, že

pro odpor zaměstnavatele nemohl vůbec službu nastoupiti. Jestliže žal. úřad v nař. rozhodnutí proti stanovisku st-lovu prostě konstatoval, že šlo o uplatňování nároku posléz uvedeného druhu, aniž blíže uvedl, ze kterých skutkových zjištění a jakým myšlenkovým pochodem k tomuto závěru dospěl, zůstalo nař. rozhodnutí v tomto podstatném bodě kusým a nss nemá možnost přezkoumati zákonitost jeho. Bylo je proto zrušiti podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.565.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 52 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., podle něhož doba a procentní sazba, které byly vzaty na základ pro výměru dosavadních odpočivných požitků toho kterého zaměstnance (jeho pozůstalých), zůstávají nedotčeny, jest kryto zákonem.

(Nález ze 14. října 1936 č. 13.810/34.)

Věc: Marie B. v Malých Bošanech proti rozh. min. zemědělství v Praze z 6. února 1934 o úpravě zaopatřovacích platů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem zem. úřadu v Bratislavě z 26. ledna 1931 byla vyměřena st-lce k její přihlášce z 27. listopadu 1930 za souhlasu gen. fin. ředitelství v Bratislavě podle zákona č. 70/1930 Sb. vzhledem k pensijní základně 25.200 Kč, určené podle § 3 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., na místo dosavadních jejích zaopatřovacích požitků od 1. ledna 1931 vdovská pense ročních 11.088 Kč, t. j. $\frac{2}{3}$ výslužného 16.632 Kč, které by patřilo manželů jejímu (66% nové pensijní základny 25.200 Kč, t. j. služné 5. platové stupnice stupně c).

Nař. rozhodnutím min. zemědělství v dohodě s min. fin. st-lčino odvolání zamítlo jako bezdůvodné z těchto důvodů: Podle ustanovení § 52 vlád. nař. č. 96/1930 Sb. zůstávají doba a procentní sazba, které byly vzaty za základ pro výměru dosavadních odpočivných (zaopatřovacích) požitků toho kterého zaměstnance (jeho pozůstalých), nedotčeny. Poněvadž st-lce byly její původní zaopatřovací požitky pravoplatně vyměřeny na základě započítané služební doby od 11. května 1896 do 5. května 1919, t. j. doby v trvání okrouhle 23 roků a z této vyplývající 66% sazby pro výměru výslužného jejího manžela, jednal úřad správně ve smyslu ustanovení § 52 cit. vlád. nař., jestliže pro výměru st-lčiných zaopatřovacích požitků podle zákona z 20. května 1930 č. 70 Sb. použil téže služební doby a téže procentní sazby. Při úpravě st-lčiných zaopatřovacích požitků podle naposled uvedeného zákona nemohl úřad přihlížeti k výhodám podle § 11 zák. čl. LXV:1912. K těmto výhodám bylo možno přihlížeti při úpravě st-lčiných zaopatřovacích požitků podle zákona z 22. prosince 1924 č. 287 Sb. v předpokladu splnění podmínky v § 2 odst. 3 zákona uvedené, pokud se týče uplatnění nároků na zmíněnou výhodu písemnou přihláškou v době tu stanovené. Poněvadž st-lka písemné přihlášky nepodala vzdor tomu, že byla na zmíněnou